Slavni muzikanti

Autor Administrator

Braæa Grimm: Bremenski gradski muzikanti

Imao neki èovjek magarca koji je
dugo pokorno nosio vreæe u mlin i èija je snaga sada bila pri kraju, pa je bio
sve slabiji u poslu. Njegov gospodar naumi da ga se nekako riješi. Magarac
primijeti šta mu se sprema, pa pobježe i uputi se u Bremen.* Tamo bi, mislio
je, mogao postati gradski muzikant. Kad je prešao dio puta naiðe na psa
koji je ležao pokraj druma i dahtao kao netko tko se dobro natrèao.

„Što
toliko dahæeš, Šarove?“ – upita magarac.

„Star sam i sve slabiji“– odgovori pas „pa
ne mogu više u lov, a gospodar me hoæe dati u šinteraj. Zato sam
strugnuo.
Kako sada doæi do korice kruha?“

„Znaš što“ – reèe magarac -„ja idem u Bremen i postaæu tamo gradski
muzikant.
Poði sa mnom. Ja æu svirati na tamburici a ti udaraj u bubanj“.

Pas se obradova pa mu se pridruži. Nisu
dugo išli kad ugledaše maèka kako sjedi kraj puta, natmurena kao tri
kišna dana.

„Oj, šta je to tebi krenulo nizbrdo, macane"? – upita magarac.

„Tko bi bio veseo kad mu rade o glavi" – odgovori maèak. „Kako mi se nakupilo podosta godina, a zubi mi otupjeli, pa mi više paše u zapeæku presti nego loviti miševe, gospodarica me htjede baciti u vodu s kamenom oko vrata. Evo sam kidnuo, a sad ne znam kud sa sobom; dobar savjet bi mi zlata vrijedio“.

„Hajde s nama u Bremen, ti se bar razumiješ u noænu muziku, pa bi kao i mi mogao postati gradski muzikant.

Maèku ovo polaska i poðe s njima. Uskoro tri bjegunca naiðoše na neko dvorište na èijoj kapiji èuèi pijetao i krešti koliko ga grlo nosi.

„Što toliko kreštiš, uši æeš nam probiti“ – reèe magarac. „Šta ti je?“

„Sutra je nedjelja, – reèe pijetao - „dolaze gosti, a domaæica, bez srca i milosti, naredila kuharici da baš mene spremi u èorbi. Veèeras æe mi odrubiti glavu, pa za to kreštim koliko mogu, dok mogu“.

„Ma, pusti ti to, crvenglavi“ – odmahnu magarac-„ poði s nama, mi idemo u Bremen, a od smrti bolje, svugdje æeš naæi. Ti imaš zvuèan glas, pa kad budemo zajedno muzicirali, dobro æeš nam doæi“.

Pijetao prihvati prijedlog i svi zajedno nastaviše put. Kako je do Bremena bilo više od jednog dana hoda, svratiše pred veèe u neku šumu da tu prenoæe. Magarac i pas legoše pod jedno veliko drvo, maèak se pope iznad njih na granu, a pijetao odleti do samog vrha gdje mu je bilo najsigurnije.

Prije nego što zaspa, pogleda on još jedanput na sve strane. Kako mu se uèini da u daljini vidi neku svijetlu toèku, doviknu svojim drugovima da je, izgleda, u blizini neka kuæa, jer se vidi svjetlo. Magarac reèe:

„Mogli bismo poæi tamo, ovo baš nije najbolje prenoæište“.

Pas pomisli kako bi mu dobro došla koja kost s malo mesa na njoj. Tako krenuše prema svjetlu koje je bivalo sve jaèe i veæe, dok ne stigoše pred osvijetljenu razbojnièku kuæu. Magarac, kao najveæi, priðe prozoru i pogleda unutra.

„Šta vidiš, Sivonjo?“ – upita pas.

„Hmmm, šta vidim?“ – odgovori magarac. „Vidim postavljen stol s dobrim

jelom i
piæem i razbojnike kako sjede i goste se“.

„To bi bilo nešto za nas“ – reèe pijetao.

„E, da nam je nekako unutra!“ – zamisli se magarac.

Posavjetovaše se što da urade kako bi rastjerali razbojnike i najzad
smisliše:
magarac æe prednjim nogama stati na prozor, pas æe skoèiti na magarèeva
leða,
maèak æe uspuzati na psa i najzad æe pijetao uzletjeti maèku na glavu.

Kad to
uradiše, poèeše
na ugovoreni znak zajednièki muzicirati: magarac zanjaka, pas zalaja,
maèka
zamrnjauka a pijetao zakukurika, pa se survaše kroz prozor u sobu da su
stakla
zazveèala. Na tu užasnu dreku razbojnici skoèiše, pomisliše da to dolaze
duhovi
i navratnanos pobjegoše u šumu. Èetiri pajdaša sjedoše za trpezu,
navališe na
preostala jela i najedoše se kao da æe èetiri sedmice gladovati.

Kad èetiri
muzikanta
završiše s jelom, pogasiše svijeæe i potražiše mjesta za spavanje, svako
veæ
prema svojoj želji i navici: magarac leže na ðubrište, pas iza vrata,
maèka na
topli lug kraj ognjišta, a pijetao sjede na preèku. I kako su bili
umorni od
dugog puta, ubrzo i zaspaše.

Kad proðe
ponoæ i
razbojnici izdaleka vidješe da u kuæi više ne gori svjetlo i da sve
izgleda
mirno, progovori harambaša:

„Nismo smjeli ovako nasjesti“ – i posla jednog da ode i pretraži kuæu.

Taj zateèe
sve mirno, pa
ode u kuhinju da zapali svijeæu, i kako je od užarenih, sjajnih maèkinih
oèiju
pomislio da je pravi žar, on prinese njenim oèima sumporno drvce da ga
upali.
Ali maèka nije znala za šalu veæ mu frkæuæi skoèi u lice i izgreba ga.
On se
grdno uplaši, potrèa i htjede da izleti na zadnja vrata i nagazi na psa.
Pas
skoèi i ugrize ga za nogu. A kad potrèa preko dvorišta i naiðe na
ðubrište,
magarac se ritnu i opali ga zadnjim kopitama. A pijetao, koji se od buke
probudi, zakrešta sa preèke: – kukuriku!

Tad potrèa

razbojnik,
što su ga noge nosile i reèe svome harambaši:

„Ah, u kuæi je grozna vještica, sunula mi je u lice i ogrebala me svojim dugim
kandžama, pred vratima sjedi èovjek s nožem, taj me je ubo u nogu, na dvorištu
leži neka crna neman koja me je zviznula toljagom, a gore na krovu sudac i
vièe: „Ovamo s tom huljom! pa sam jedva živu glavu spasio“.

Od tada se
razbojnici
više ne usudiše uæi u kuæu, a èetvorici nesuðenih bremenskih muzikanata kuæica
se toliko dopala da više nisu htjeli iz nje.

A onome tko
je zadnji ovo prièao još bride usta od prièanja.

(*Bremen – grad u Njemaèkoj)